

EIJA HEIKKILÄ

PAHUUDEN PSYKOLOGIA

Pahuuden

Psykologia

"Olemme koko ajan keskustelleet vain minusta. Puhutaan välillä sinusta. Mitä ajattelet minusta?"

– tuntematon ajattelija-

Eija Heikkilä

Pahuuden psykologia

- Sarjamurhaaja

© 2019 Eija Heikkilä

*Kustantaja: BoD™ – Books on Demand,
Helsinki, Suomi*

*Valmistaja: Books on Demand GmbH,
Norderstedt, Saksa*

ISBN: 978-9523-3956-19

Syysaamu on jälleen kerran sateinen ja synkkä. Eräs yksinäinen on matkalla töihin. Radiosta tulee Chris Rean ”Road to Hell”. Puuduttavasti auton tuulilasin pyyhkijät heiluvat edes takaisin. Harmaan Mersun johtotähti suuntaan vakaasti kohti päämäärää, jossa hän jo useita vuosia aikaansa päivisin viettänyt. Useasti hän tulee ajatelleeksi sitä, miksi ajelee tätäkin matkaa. Hän ajelee joka päivä, vaikka sataisi kaatamalla räntää, tuulisi myrskyisästi, uhmaan säätiloja ilman päämäärää. Pitäisi tehdä työtä, jolla on jokin tarkoitus. Hänellä sitä ei ole. Päivät ovat samanlaisia, puuduttavaa small talk-tyyppistä ajatusten vaihtoa. Tekohymyä asiakkaille, palvelua, tyhjiä lupauksia, yhtä höpön höpöä.

Ja kaiken tämän lisäksi hänellä on työkaverit, jotka eivät vielä työikäisenäkään osaa toisiaan tervehtiä taikka eivät pysty kiinnostumaan toisten läsnäolosta. He osoittavat halveksuntansa, he eivät kunnioita työkavereitaan. Heidän tarkoituksena on vain savustaa hänet pois työyhteisöstään.

Tietäisivätpä kenen ovat saaneet työkaverikseen.
Heidän onnekseen he vielä ovat.

Ajomatkalla hänellä on aikaa miettiä menneitä
vuosia ja ihmisen pahuutta.

LAPSUUS

Varhaislapsuuden (0- 6-vuotiaat lapset) ensimmäisten elinvuosien (0-2 vuotta) aikana on sensomotorinen vaihe. Lapsi hankkii tietoa havainnoimalla ja käsittelemällä ympäristönsä esineitä ja liikkumalla aktiivisesti. Esioperationaalisessa vaiheessa (n. 2- 7 vuotta) lapsi siirtyy sensomotorisesta ajattelusta esittävään ajatteluun. Erityisesti esikäsitteellisen kauden aikana (n. 2- 4 vuotta) lapsen kielitaito laajenee nopeasti ja lapsi pystyy viivästäettyyn jäljittelyyn eli jäljittelee kohteita, jotka eivät ole läsnä sekä pystyy kuvitteelliseen leikkiin.

Intuitiivisen ajattelun kaudella (n. 4- 7 vuotta) lapsi on vielä sitoutunut omaan näkökulmaansa, luokittelee ympäristönsä esineitä pitäen mielessään kerrallaan vain yhtä luokittelevaa ominaisuutta, kuten esineiden kokoa tai väriä. Lapselle samalla alkaa hahmottua myös sarjojen rakentuminen. Lapsen päättelyä ohjaa kuitenkin vielä välitön havainto tilanteesta, eikä hänen ajateluunsa riitä esimerkiksi nesteen määrän säilyvyyden ymmärtämiseen jos esimerkiksi nesteen olomuotoa muutetaan kaatamalla se astiasta toiseen. Lapsesta voi kasvattaa minkälaisen ihmisen tahansa, eikä se edes ole vaikeaa. Ei ole lapsen vika, jos häntä ei ole osattu rakastaa. Lapsuudessa syntynyt arvottomuuden kokemus on haava, jota on vaikea parantaa

Hänen varhaislapsuutensa oli melko onnellinen. Hän oli sisarusparven vanhin, heitä oli kolme. Heidän vanhempansa olivat yrittäjiä pienen pienessä maalaishätylässä. Tässä hätylässä naapurit tiesivät paremmin toisten asiat kuin asianomaiset itse.

Jos et tiennyt, mitä olit vaikka eilen tehnyt, kannatti naapurilta käydä tapahtumat tiedustelemassa. Työt oli kotitilalla aloitettava varhaisessa vaiheessa. Heidän isänsä oli vahva ja kova pitämään kuria.

Isä oli paljon oman työnsä parissa, maata viljellen, eläimiä hoitaen. Heidän vanhempansa yrittivät parhaansa kaikin tavoin. Kuitenkin kotona he saivat nähdä riitoja, pahoinpitelyä, ahdistuneisuutta. Näistä ei kuitenkaan koskaan puhuttu. Asiasta vaiettiin hiljaa. Äidillä saattoi olla välillä silmä mustana, ”olen liukastunut jäällä ja kaatunut lyöden silmäkulmani. Silmälasit sentään pysyivät ehjinä”. Niinpä.

Lapset saivat myös remmistä tai koivun oksasta. Pakarat ja reidet olivat lyönnin jäljiltä kipeinä ja punaisina. He olivat kuulemma ansainneet rangaistuksen tottelemattomuudesta. Myös hiuksista repiminen oli arkipäivää.

Joskus he saivat rangaistukset ilman syytä, ihan varmuuden vuoksi saivat piiskaa. Myös nurkassa seisottaminen oli tuttua. Se oli sitä ennaltaehkäisyä. Välillä heidän oli vaikea ymmärtää, milloin tekivät oikein ja milloin taas väärin. Oikean ja väärän käyttäytymisen eroa oli vaikea tietää, ymmärtää. Mutta tuona vuosikymmenenä lasten kasvatus oli erilaista, ruumiillinen kuristus oli sallittua.

Vanhempien tehdessä töitä varhaisesta aamusta iltamyöhäiseen, heidän isoäitinsä piti heistä huolta. Kesän tultua, kirjaimellisesti ovet avautuivat ja auringon noustessa he lähtivät ulos. He viettivät kauniita, lämpimiä kesäpäiviä meren äärellä.

He saivat uida, nauttia auringon lämmöstä ja synkät hetket olivat kerralla pyyhkiytyneet pois. Isoäiti ei tiennyt koskaan mitä he tekivät ja missä he milloinkin olivat. He olivat tavallaan hylättyjä, mutta turvallisella mielellä aina liikkeellä. Siihen aikaan ei tarvinnut pelätä. Ovia ei lukittu. Pahuutta ei ulkopuoliselta taholta tunnettu.

Kouluun hän olisi halunnut jo vuotta ennen ja istuessaan yhtenä päivänä pulpetin äärellä opettaja topakasti ohjasi hänet menemään kotiin. Hän koki valtavan pettymyksen puuskan. Hänen silloinen paras ystävä oli hieman vanhempi ja sai aloittaa koulun vuotta häntä ennen. Vuosi tuntui tuskallisen piinaavalta. Mutta niin sekin vuosi kului ja innokkaana hän kävi äitinsä kanssa hankkimassa uuden koulurepun. Siitä alkoi hänen koulutaipaleensa. Hän oli surkea oppilas. Lukeminen tuotti vaikeuksia ja vaati suurta ponnistusta. Hänellä oli hyvä muisti ja sen turvin ”lukikin” kirjaa ääneen, kun sitä opettaja pyysi. Lukemisen hän oppi vasta toisen luokan loppupuolella. Hänen lahjakkuutensa ilmeni enemmän taidepuolella, piirtäminen ja musiikki olivat ne hänen juttunsa.

Vaikka ala-asteella kaikki vaikutti olevan kunnossa, häntä kuitenkin kiusattiin. Koulu oli pieni, oppilas määrä tusinan verran, kuitenkin isommat pojat ottivat hänet kohteekseen. Hän sai kuulla haukkumista, hiuksista vedettiin.

Hän oli myös melko pullea. Useita kyyneleitä tuli vuodatettua, kun ketään ei ollut niitä näkemässä.

Nuoruus on vaihe lapsuuden ja aikuisuuden välillä, matka lapsen elämästä aikuisuuteen. Nuoruus voidaan rajata iän perusteella varhaisnuoruuteen, joka käsittää ikävuodet 12–14 vuotta, varsinaiseen nuoruuteen, jolla tarkoitetaan 15–17vuotiaita ja jälkinuoruuteen, jolla viitataan 18–22 vuotiaisiin.

Isä osasi alentaa hänen mielialaansa yleisellä naljailulla laiskuudesta kun hän halusi vain nukkua, sekä väheksyi ja epäili välillä hyviä ystäviään, niitäkin, joiden käsiin hän luuttaisi vaikka henkensä. Hän uskoo, että vanhemmat halusivat vain hänen parastaan ja tekivät kaikkensa terveyden eteen, mutta kenties juuri se on syynä tämänkaltaiseen käyttäytymiseen tulevaisuudessa kuin mitä aikuisiällä oli.

Hän inhosi itseään ja niitä muutoksia, joita kehossaan havainnoi. Hän ymmärsi, että ihmiset näyttivät eri tavoin kauniilta. Ystävät olivat muodikkaasti (kuten siihen aikaan vaan voi olla) pukeutuneet, olivat sopusuhtaisia ja urheilullisia. Katsellessaan itseään peilistä, näki pienen ihmisen, joka oli lihava, ruma, kömpelö, tyhmä.

Hänet oli ohjattu katselemaan arvottomuuden tunnetta. Arvottomuuden kokemus aivan paljaana ollessaan on todella kipeä tunne. Arvottomuudessa on jotain samaa kuin vääränlaisuuden kokemuksessa, mutta samalla jotain vähän syvempää. Häpeä ja sen eri muodot ovat näille kahdelle yhteinen nimittäjä.

Hän katselee aina silloin tällöin itsestään otettuja valokuvaa, jossa hän on ihan pieni, ehkä puolen vuoden ikäinen. Kuvassa hänellä on keltainen kesämekko. Hän katsoo isoilla silmillään kuvaajaa suoraan ja hymyilen. Hän katsoo tuota kuvassa olevaa pientä ja näkee pelkkää suloisuutta.

Katse on vauvalla niin auki, että sielu näkyy. Sillä tavalla ihan pieni lapsi maailmaa katselee.

Tuo kuva aiheuttaa usein itkuisen olon. Hän tuntee yhä surua siitä, mitä kaikkea tuo lapsi joutui kokemaan niin, että katse muuttui toisenlaiseksi. Samalla hän etsii tuosta katseesta sitä jotakin, mitä oli ja mitä kohti oli edelleen menossa. Kohti alkuperäistä sielullista häntä, joka on valoa ja rakkautta, häivähdys taivasten valtakuntaa.

Hän myös joutui käyttämään silmälaseja, jonka linssit olivat kuin pullonpohjat. Hän ei pitänyt näkemästään peilikuvasta lainkaan. Hän söi herkkuja, kuten varmaan kaikki lapset, mutta se määrä ei ollut rajattua. Niin suolaiset sipsit kuin jäätelöt ja karkit maistuivat. Hän paisui entisestään. Itseinho kasvoi. Ulkona olemisesta hän piti ja ystävien kanssa kävivät paljon pyörillä hevosia katsomassa. Ratsastaa ei saanut vielä isoilla hevosilla, ei ollut ikää eikä kokoa hallita sellaisia voimia.

Tappaa ei ollut tarkoitukseni
vaan rampauttaa pysyvästi
niin että joka päivä muistaisit
joka päivä koko loppu elämäsi
missä teit sen minua koskevan virheen.
Apulanta, sanat: Toni Virtanen.

Rikollinen huijaa rakkaudella uhrinsa.
Kylmän rauhallisesti hän surmasi ne kaikki.
Ne olivat vain sellaisia hetkellisiä, mieleen
tulleita tekoja, sellaisia vaan sattuu välillä.

